

KORNELIS WIELEMAKER. †

Sedert een paar jaren stond aan het hoofd van „Timotheüs” de naam van K. Wielemaker te Biggekerke, en af en toe verscheen van zijn hand een artikel, waarbij men de verzuchting slaakte: Wat jammer, dat hij niet veel eerder medewerker geworden is, en wat jammer, dat hij geen tijd heeft om veel voor ons blad te doen! Hij wist zoo veel, en wat hij wist, wist hij zoo goed, en was zoo goed.

Ik heb daar eenmaal van mogen genieten. Een jaar of tien geleden wenschte ik Walcheren te bekijken voor ons Blad. Ik schreef toen aan Wielemaker om te vragen naar een of ander boek met historische gegevens. En tot antwoord zond hij mij niet alleen een paar boeken, maar ook de uitnodiging tot een bezoek.

Natuurlijk gaf ik daaraan gaarne gehoor. Ik wandelde van Middelburg naar Biggekerke, vroeg naar de Christelijke school en vond haar hoofd.

Een enigszins onderwetsche verschijning in een oud-Zeeuwsche omgeving, dat was mijn eerste indruk. Een zwak lichaam, dat was toen al mijn tweede. Maar toen ik een oogenblik in zijn studeerkamer alleen was en mijn oogen liet gaan langs de wanden en op zijn schrijftafel, toen zag ik, wat ik reeds vroeger wist, dat ik een man ontmoette van buitengewone beteekenis, hoe gering hij scheen en hoe eenvoudig zijn woonplaats was.

Ik leerde hem kennen, ditmaal van één zijde.

Hij had al spoedig de wandelschoenen aan en leidde mij door de velden, dan door struikgewas, en dan de steile smalle duinen van Zoutelande op.

En daarbij kreeg ik mijn inlichtingen over Walcherens geschiedenis. Niet de staatkundige, maar de natuurkundige. Over de vluchtheuvels, over de krekken, over de verplaatsing der duinen, over de mammothsbeneders, over den Westkappelschen zeedijk, de Westkappelsche menschen en hun oorsprong, over den Willebrordsdij. Dan hield hij mij staande halverhoogte het duin en nog eens op den top, om mij opmerkzaam te maken op het eenig schoone panorama van Walcheren van Vlissingen tot Veere, tot Westkappel en de duinen in het Noorden. En dan wandelden we over een paar andere dorpen terug naar zijn huis, en we spraken over veel andere dingen op gebied van kerk en school en kennis en gemoedsleven. Ik had een rijken namiddag, en ik herinner me nog duidelijk de dankbaarheid, die me bezielde, toen ik in de stoomtram weer naar Middelburg ging, dankbaarheid over mijn uitstapje, en dankbaarheid over de kennismaking met den eenvoudigen geleerde.

Want een geleerde mocht hij heeten. Ik had hem op één terrein leeren kennen, dat der Zeeuwsche oudheidkunde. Maar zooals hij Zeeland kende, zoo, en misschien nog beter, kende hij het Heilige Land. Hij heeft daarover voor onderwijzers een studieboek geschreven, maar dat was slechts een klein deel van hetgeen hij over het land Kanaän en de Bijbelsche oudheden in het licht gaf.

En dan zijn Bijbelkennis. Wie het weekblad „De School met den Bijbel” las, vergat nooit te lezen zijn: Lichtstralen uit het Woord.

Dat waren artikelen, zooals men ze in geen ander blad aantrof. Wat kregen we vaak treffende toelichtingen bij Bijbelteksten, en wat kon hij eigenaardige opmerkingen maken, ook om ze toe te passen op het werk van den onderwijzer. Men behoefde het niet altijd met hem eens te zijn, om toch altijd van hem te leeren en van hem te genieten.

En dat hij niet enkel in het verleden leefde, bleek wel uit zijn groote belangstelling en alweer zijn groote kennis op het gebied der zending. Wat heeft hij daarover veel geschreven, en veel leiding gegeven op vergaderingen en zomersamenkomsten.

Want leiding gaf hij. Hij was veel te bescheiden om de leiding te zoeken, maar hij had de leiding, omdat hij de meerdere was.

En nu is hij gestorven, nog maar acht en veertig jaren oud. Een der slachtoffers van de heerschende ziekte. Een groot verlies voor zijn weduwe en zijn pleegkinderen — eigen kinderen had hij niet — een groot verlies voor zijn school en de kweekschool te Middelburg, een groot verlies voor het Christelijk onderwijs in zijn geheel. Zulk een man had men zoo gaarne nog wat willen houden.

Maar hij ging heen in volle verzekerdheid des geloofs. Dat zij voor allen de troost.

A. L.

ALS DE ZONNE KOMT ...

door VON RÜXLEBEN.

Vrij naar het Hoogduitsch door JACOBA.

8)

NADruk VERBODEN

De zusjes konden dien avond niet in slaap komen. „Vandaag heb je jezelf overtroffen,” zei de blinde. „Ik was heel trotsch op je. Je hebt zoo echt met geestdrift gespeeld! Maar zeg, hoe vind je de stem van dominee Sørensen?”

ging zij voort, toen zij geen antwoord kreeg.

„n Goede stem, krachtig en zuiver en ook goed geschoold.”

„Ja,” vervolgde de jongste levendig, „en dat niet alleen, maar ook heeft zijn stem zoiets meeslepends, vind je niet?”

„Daar heb ik niets van gemerkt,” antwoordde Clara en blies het licht uit, „maar ik weet wel, dat hij met zijn gezang den heelen indruk heeft bedorven. Wat had hij die onvergelykelijke muziek van Chopin zóó totaal te fruiken met zijn boetsalm! Als hij nu nog iets van Brahms of Schubert had gezongen!”

„Maar Clara, je vergeet telkens weer, dat hij op een ander standpunt staat dan wij. En bovendien, mij heeft hij goed gedaan met zijn lied; ik voelde het werkelijk als een groet uit een wereld, die wij niet kennen, helaas!”

„Ach, kind, de wereld, die wij kennen, is zóó vol van schoonheid en heerlijkheid, dat wij niet nog een andere noodig hebben. En nu goeden nacht, het is al heel laat.”

Doch van slapen kwam niets, want het hart was wakker. Was het de stortbeek achter het huis, die dezen nacht zoo onrustig bruisde en zoo luid haar lied zong, dat men er niet van slapen kon? Of kwam het door het onrustige kloppen en bonzen van het hart?

HOOFDSTUK III. Gesprekken.

Somtijds brengen gesprekken zielen nader tot elkander; vaak echter ook, helaas! veroorzaken zij slechts misverstand en verwijdering.

Buiten stormde het en sneeuwde het weer zonder ophouden!

Toch, wat hinderde het eigenlijk? Het was binnen zóó gezellig, zoo echt knus! Zij zaten met hun drieën rondom de roodgloeiende kachel en dachten niet meer aan de kou en de sneeuw daarbuiten.

Zooals het nu was, was het ook goed, ja, het was best zoo.

Dikwijls kwam dominee Sørensen ook binnen om een uurtje met hen te babbelen, of om in een der gezellige hoeken van het kleine vertrek te gaan zitten lezen. Eens had hij hun ook iets voorgelezen, maar daar was Clara niet bij geweest. Juist toen dominee Sørensen binnen wilde komen, was Clara de deur uitgegaan om beneden wat piano te gaan spelen, en een ander maal, toen hij bij hen was komen zitten, was zij opgestaan, om boven haar schrijfportefeuille te gaan halen, en zij was niet teruggekeerd. Dat was echt jammer geweest, want zij hadden toen juist zoo gezellig en prettig met elkaar gepraat. Hij had ook allerlei van zijn tehuis verteld, hoe zijn eiland er uitzag en hoe groot het was, ook hoeveel badgasten er 's zomers kwamen, en dat zijn oude dienstmeid niets liever deed dan schrobben en poetsen, maar overigens een door-en-door goed en lief mensch was. Toen had mama verteld, dat zij bij Berlijn in het „Grunewald” woonden en daar een lieve villa hadden, die de vader van de meisjes nog zelf had laten bouwen; voorts dat Clara geheel opging in haar „kunst,” en dat Lise elken dag uren lang ging wandelen aan den arm van moeder